

Szinte minden kaland vagy akciófilm kötelező kelléke, amikor a fohos hezitáló társának azt mondja: ha jössz, ha nem, én megyek egyedül is. Vagy amikor a rosszarcú fogonosz fenyegetően odafordul az egyik szereplőhöz és így szól: letelt az idő. Mindkét karakter valahogy fenyegető, bizonytalan, a néző érzi, hogy a történet valamiféle fordulóponthoz érkezett.

Az, hogy az idő telik, mint kifejezés nem újdonság nyelvünkben. Fogy, kevesebb lesz, napról napra. Sőt, talán az legnagyobb gond, hogy akinek van, az sokszor nem is tud vele mit kezdeni, mások pedig, akiknek lehetőségük lenne cselekedni, épp ebből az értékből szenvednek hiányt. Sőt, számos olyan kifejezésünk is van, mely ígéretes alakban használja ezt a kifejezést: letelt az idő, eltelt az idő, sőt manapság már azt is szokták mondani hogy kitelt, de azt, hogy betelt, szinte kizárólag a Szentírásban találjuk meg. Ahhoz, hogy megértsük, kicsit el kell időznünk a Biblia időszepléleténél.

Már az is csodálatos, hogy mi mérjük az időt. Kedves ismerős mesélte, hogy téli esténként beengedi a családi ház pincéjébe éjszakára a kutyát, hogy ne fázzon. Persze minden nap másként alakul az estéje, van amikor kilenckor, van hogy tízkor vagy még később kerül be a kutya. Így elfordul, hogy az udvaron szaladgál még vagy alig - alig akar elokerülni, mert már pihent. A kutya nem várta, hogy beengedjék, számára a napok, órák csak úgy teltek egymás után. Nincs időszeplélete. Mi mérjük az időt: több, mint kétezer évvel ezelőtt görög csillagászok felfedezték a napfordulókat, rájöttek arra, hogy a nap 24 órába osztható, egy óra hatvan percre és így tovább. Sőt, manapság a fizikában, a technikában egy másodperc is hihetetlen hosszú időnek számít, mikro, nanomásodpercekben gondolkodunk. Mindez egyrészt jól mutatja, hogy az idő egyre értékesebb lesz, másrészt pedig hogy mennyiségi időszepléletben gondolkodunk. Ez azt jelenti, hogy az időt valami olyan valóságként fogjuk fel, ami halad, megy, az egyik nap után jött a másik.

A Jézus korabeli és azt megelőző izraelita szeplélet egészen más. Eleve nem is volt eszközük arra, hogy mérjék az időt, az napkeltétől napnyugtáig tartott és az év folyamán az ember érzékelte is, hogy nem egyforma minden nap. Ok az időt ezért nem mennyiségként értelmezték, hanem bármilyen furán hangzik is, térként, lélettérként, amit az emberek tettei, a világ eseményei töltenek be. Ilyen értelemben a kevesebb tartalommal bíró időegységeket utólag rövidebbnek, a tartalmasabbakat hosszabbnak gondolja. A mi életünkben is vannak ilyen szakaszok, amikor a matematikailag nézve egyazon percek, napokat másnak érzékeljük: hisz ki az, aki azt merné mondani, hogy a fogorvosnál vagy a kórházban csak úgy repült az idő vagy azt, hogy nyaraláskor csak cammogtak a napok.

Jézus ma erről a minőségi időről beszél: az idő betelt. Kicsit talán meg is illetődünk: ugyan kérem, ezt olvasták épp három éve, sőt hat éve is, ha jobban belegondolunk, akkor már 2000 éve és mégsem változott semmi. Nos, Márk evangélistát nem a valóságos idő - a nyilvános működés fizikai ideje -, hanem a „mennyei időszámítás” érdekli. Letelt a várakozás ideje, vége a sóhajtozás korának. Jézusban Isten érkezett el közeánk, ezért ahol Jézus jelen van, ott van Isten királysága.

Ugyanakkor ez a szó, hogy közel van, bizony relatív. Azt hiszem, mindnyájunk tapasztalata, hogy akkor tudjuk hatékonyan kihasználni az időt, ha van feladatunk, van értelmes célunk és persze ha kevés az idő. Ha egy - egy feladat elintézésére hosszú hónapok állnak rendelkezésre, akkor nehezen állunk neki, mondván, hogy nem sürgős. Hogy a felsóoktatásból vett tapasztalatot vegyek, volt ismerősöm, akinek a doktori munka elkészítésére három éve volt. Az elsoben csak nézegetett, pihengetett, a másodikban már a könyvek is a kezébe akadtak és a harmadikban döbbsent rá arra, hogy dolgozni is kellene.

Közel van az Isten országa - nos, a közel is relatív fogalom. Mert közeledni a szó bibliai értelmében azt jelenti, hogy ketten mennek egymás felé. Vagyis Jézus felhívását így is kell értelmezni: Isten országa megindult úgymond felém, veszem-e a fáradságot, hogy legalább pár lépést én is megtegyek? Hadd kérdezzem most bennünket ez mai örömhír: vajon a mi életünkben, ha visszatekintünk az elmúlt éveinkre, évtizedeinkre, mik voltak azok a legnagyobb várakozások, amik jellemezték bennünket, a gondolkodásunkat, az életünket? Mi volt az, amire a legjobban áhítoztunk? Tudom-e jól felhasználni az időt és úgy élek, mint akinek meglátszik, hogy megbecsül minden percet, melyet Isten ad neki?